

Nec pluribus impar

Saturată de mireasma ispititoare a transcendenței și repudiindu-și din propriu-i olimpianism propensiunea și apetențele mitice, metafizice ori teologice, considerate caduce, redundante și himerice, într-o sfortare ce s-a vrut a fi cuprinsă de îndrăzneala prometeică, cugetarea umană, ca atare, s-a autogenerat inventând științele moderne. Noile *Danaide*, străbătute de augustul fior al entuziasmului pozitivist, au început, rând pe rând, să se excomunic reciproc printr-o acerbă logomahie, fiecare dintre ele impunându-și, astfel, narcisist supremația și primatul conceptual. Drept urmare, în mai puțin de două secole, *Umanitatea* s-a înfățișat sieși ca fiind dispersată, sofistă, paradoxală și suferindă de „ipohondrie epistemologică”, nudă ființial și de neregăsit spiritual. Ceea ce era exact nu mai era și adevărat, ceea ce s-a vrut construct acroatic pentru *Om*, devenise pustiitor și distrugător lui. Moralul se transformase în amoral, iar demnitatea firii antropice eșua irecuperabil în libertinaj de orice fel. Valorile existențiale însămânțate, rodite și culese prin periplul nostru istoric, fură clasificate și catalogate muzeografic. Viul lor, ce ne (a)părea mereu, regenerativ, științele îl metamorfozaseră, sub auspiciul pragmatismului absolut, în obiect al vitrinei. Când totul se învedera ca fiind pierdut în marasmul noului Babel, o tânără știință și veche aptitudine, considerată, doar, instrumentar al proceselor sociale ori epistemice, și-a descoperit sieși, dar, mai ales, a dezvăluit celorlalte competența, asumându-și menirea, pe care, de fapt, o avea în sine, de a fi, nu numai, liant interdisciplinar, ci și o *homeostazie zo-ontică*. I se spune *Comunicare*. După cum opina, de pildă, și D. Wolton „comunicarea este, mai întâi de toate, o *experiență antropologică fundamentală*. Intuitiv, a comunica înseamnă a iniția un schimb (*valoric*, s. n.) cu celălalt. Nu există pur și simplu viață individuală sau colectivă fără comunicare”. Mai apoi, ca știință nu s-a substituit vreunei științe, ci, adesea, s-a lăsat adjectivată structural și în proiecția acestora, spre a se circumscrie pe ea însăși în dialog cu ele. În tot acest demers, lipsit de ambiția primatului, domeniul său de cercetare s-a dovedit a fi pluridimensional, inter și transdisciplinar, de aici și sintagma SIC (științe ale informării și comunicării). Mai mult, reușita cea mai elocventă, va fi fost, atunci, când descoperirilor pur tehnologice le este pusă în lumină valența lor spirituală și nu, atât, pe cea a utilității, de unde și acronimul NTIC (noile tehnologii ale informării și comunicării).

Publicația prezentă, intitulată *Antropomedia*, reprezintă un deziderat mai vechi al unor profesori, cercetători și jurnaliști, care își propun să reunească într-o singură formulă publicistică preocupările lor variate în domeniul științelor comunicării, de la dimensiunea ontologică sau antropologică, cotidiană ori istorică, politică sau socială, publicitară sau de relații publice, multiculturală ori tehnologică, deontologică sau juridică la comunicarea de masă, în spațiul public, real ori virtual, în care acestea se produce.

Dincolo de speranțe, căci un proiect intelectual se lansează cu o mulțime de speranțe, vrem ca, în timp, prin temeinicia demersului nostru creativ, să atragem nume importante și ideile lor, să generăm dezbateri și abordări polemice, curajoase, să devenim un companion onorant pentru comunitatea științifică românească (și nu numai) în cadrul domeniului.

Cum în timp se probează și se lămuresc năzuințele, să lăsăm, așadar, acest judecător infailibil, să mărturisească despre buna noastră credință și despre încrederea în forța comunității academice care girează inițiativa de față.

LG & RB

¹ *Penser la communication*, Paris, Flammarion, 1997, p. 15, apud P. Lardellier, *Teoria legăturii ritualice. Antropologie și comunicare*, traducere de V. Pricopie, Tritonic, București, 2009, p. 38.